
OSOBNÍ ZPRÁVA

Zemřel pan profesor Karel Náhunek, DrSc.

Profesor Náhunek se narodil 4. září 1921 v Brně v rodině profesora střední průmyslové školy a brněnského architekta. V r. 1940 maturoval na reálném gymnáziu. Poté absolvoval abiturientský chemický kurz v Praze. Za druhé světové války pracoval jako chemik. Zájem o organickou

chemii ho už celý život neopustil a přispěl k jeho celoživotnímu zájmu o psychofarmakologii. Po válce už Brnu zůstal věrný - zde vystudoval lékařskou fakultu Masarykovy univerzity a po ukončení vysokoškolského studia nastoupil jako sekundární lékař na Psychiatrickou kliniku Fakultní nemocnice u sv. Anny v Brně. Od r. 1950 zastával funkci odborného asistenta, v r. 1961 dosáhl titulu kandidáta věd, v r. 1965 byl habilitován na docenta pro obor psychiatrie. Soustředil se hlavně na problematiku antidepressiv. Jeho habilitační práce se týkala antidepressivního účinku fenotiazinů v léčbě endogenní deprese. Titul doktora lékařských věd v r. 1971 mu byl udělen za práci týkající se klasifikace a účinnosti antidepressiv u endogenní deprese, ve které se vyhodnocením 1400 léčebných kúr u endogenní deprese pokusil o syntézu všech poznatků a vlastní klasifikaci 21 psychofarmak a léčebných metod, včetně původních českých antidepressiv. V r. 1981 byl jmenován profesorem. Po odchodu profesora Hádlíka do Psychiatrické léčebny v Brně-Černovicích byl v r. 1971 ustanoven zastupujícím vedoucím katedry a přednostou již na nové Psychiatrické klinice v Brně-Bohunovicích a v r. 1975 pak řádným vedoucím katedry a přednostou. V této funkci působil do r. 1985. Do důchodu odešel v roce 1991. Zesnul 8. února 2006.

Profesor Náhunek patřil k biologicky orientovaným psychiatrům a zakladatelům tehdy ještě československé psychofarmakologie. Velmi se zasloužil o její aplikaci a rozvoj v psychiatrii. Od nástupu na kliniku vytrvale pracoval na klinickém ověřování účinnosti nových psychofarmak. Úzce spolupracoval s chemiky a farmakology VÚFB (Výzkumný ústav farmakologie a biochemie) v Praze při syntéze a zavádění nových českých originálních psychofarmak do praxe. Některé z těchto látek získaly světovou pozornost, např. dosulepin a celá prapíepinová řada (klorotepin, oxyprotepin, isofloxytepin). Měl řadu prioritních vynikajících postřehů a poznatků - léčebný efekt antipsychotik

u deprese, dělení antidepressiv podle působení u jednotlivých podtypů deprese (které zažívá renezanci jako cílená léčba deprese), antidepressivní a zvláště antisuicidální efekt klozapinu u afektivních poruch, možnost predikce efektu psychofarmak na základě jejich farmakodynamických a farmakokinetických parametrů. Při objektivizaci účinku léků se opíral o statisticko-matematické metody již v době, kdy to bylo zvláště v psychiatrii výjimkou. Náhunkův antidepressivní index byl běžným a užitečným pojmem pro několik generací psychiatrů zabývajících se psychofarmakoterapií.

Společně s Oldřichem Vinařem a Milošem Vojtěchovským stál u zrodu pravidelných psychofarmakologických konferencí v Lázních Jeseník a podílel se řadu let na jejich organizaci. Zasloužil se o to, že jesenická psychofarmakologická konference se stala tradicí, nyní ji každoročně v lednu navštěvuje několik stovek domácích účastníků a řada významných zahraniční kolegů.

Získal řadu uznání, byl nesmírně publikačně činný, známý a vážený v okolních evropských státech. Řadu let byl členem redakční rady časopisu Česká a slovenská psychiatrie. Obdržel čestné členství Psychiatrické společnosti a České lékařské společnosti J. E. Purkyně.

V osobním životě měl velké štěstí, že potkal vynikající, inteligentní a oddanou ženu Alenku Rodovou, která mu nezištně pomáhala v jeho vědecké kariéře. Alenka Rodová byla také psychiatrem. Po jejím předčasném úmrtí sám vychovával svoji jedinou dceru Janu, která také nastoupila dráhu psychiatra, dočkal se i vnučky Janičky.

Uměl vynikajícím přístupem komunikovat se svými pacientkami (prof. Náhunek byl také řadu let vedoucím lékařem ženského psychotického oddělení). V podstatě i pohledem a několika empatickými větami dokázal vzbudit víru a naději. Měl vynikající intuici pro vše nové a perspektivní. Měl technický talent, rád se obklopoval různými technickými pomůckami, velmi rád plaval, zvláště si oblíbil rybníky na Vysočíně.

Osobně byl pečlivý a důkladný, ke spolupracovníkům tolerantní, citlivý. Nebyl příliš řečný, ale byl výborný pozorovatel. Tyto vlastnosti z něj učinily vynikajícího psychiatra. Uměl navodit atmosféru klidu a bezpečí. V posledních letech svoji pozornost a lásku přesunul na své nejbližší.

Nikdo z nás, kteří jsme pana profesora znali, na něj nezapomeneme. Jménem pracovníků brněnské psychiatrické kliniky poděkování za vše, co udělal pro své pacienty a pro celý obor psychiatrie.

Prof. MUDr. Eva Češková, CSc.